

var et Udtryk for Folketingets Flertals Mistillid til Statsbanestyrelsen, har jeg selvfølgelig ikke ment og ikke kunnet mene andet end en saglig, faglig Mistillid. Der kan dog vel ikke være Tale om, at der kan ligge en Sigelse for borgerlig Mistillid i mine Ord. Man kan have alle Slags Mistillid til forskellige, men naar der her er Tale om Jærnbanestyrelsen og kun om den, anser jeg det for givet, at man forstaar, at jeg derved kun har kunnet mene saglig Mistillid. Jeg finder fuld Anledning til at rette denne Mildfarelse, som kunde udgaa fra den højtærede Indenrigsministers Tagen fat paa denne Udtalelse af mig, og jeg vil sige, at det ikke skal kunne lykkes den højtærede Indenrigsminister at stemple mit Foredrag, som om jeg skulde have søgt at udgaa nogen Sigelse eller Insinuation om borgerlig Mistillid hverken fra Folketingets Flertals Side eller fra min Side over for Statsbaneadministrationen.

Den anden Bemærkning er i Anledning af den højtærede Ministers Forvar for den Konvention, som har beredt os, hvad jeg har anset og fremdeles anser for et Tab af omtrent 80 D. for hver 200 Rb., der gaa fra Danmark til Tyskland, i Forhold til hvad der er Tilfældet, naar de sendes fra Tyskland til Danmark. Den højtærede Minister vilde stemple det som en Foranstaltning, den prøjsiske Regering har gjort ganske paa egen Haand, og som en Ud-førselspræmie, den prøjsiske Regering har givet sine Forsendere, og at noget saadant ikke kunde forbindes af den danske Regering. Jeg vil da spørge, om noget saadant kan ske uden videre, eller om det kun kan ske med en Konvention, og hvis det kun kan gøres med en Konvention, ved en Overenskomst mellem den tyske Regering og os, vil jeg fastholde, at det er et Tab for den danske Forretningsverden og en Binding for Tyskland, som er i høj Grad beklagelig. Jeg kan nu ikke tro, at den prøjsiske Regering har kunnet gøre noget saadant over for nogen anden Jærnbanemagt, over for noget andet Jærnbaneomraade hverken i Frankrig, Østerrig eller Svejts.

Der indstod jeg i Gaar en Bemærkning om, at jeg ansaa det for beklageligt, hvis Danmark skulde tabe paa de 20 D., som vore Frimærker koste til Tyskland, og den ærede Minister svarede mig med, at det var simpelt hen, fordi man var bleven enig om 20 Rb., 20 Cent. og 20 D., det var Tallet 20, som havde bestemt det hele. Det var maaste en Spøg fra den ærede Ministers Side; thi det er i Virkeligheden højest for-

skillige Tal. Der er Tale om andre Tal i den internationale Brevveksel end just 20; det er kun mellem Tyskland og Scandinavien det er 20; men et Brev fra Østerrig til Danmark koster 10 Kreuzer, et Brev fra Frankrig 25 Cent. og et Brev fra England til Danmark 2½ pence, saa Tallet 20 har ikke været bestemmende; men det maa naturligvis have været en Fortalelse fra den højtærede Ministers Side.

Med Hensyn til Reglementerne, hvis Talrigbed og Mægtighed jeg i Gaar beklagede mig over, skal jeg sige til den højtærede Minister, at jeg ikke kan anerkende hans Opfattelse af Reglementernes Nødvendighed. Saa byder Konsekvensen, at der skulde eksistere et Reglement for alt, hvad en Jærnbanefunktionær kan komme til at gøre; men jeg tror, at en Jærnbanefunktionær kunde komme i en saa ulykkelig Stilling, at han ikke vidste, hvad han skulde gøre, fordi der ikke var Reglement derfor. Der højtærede Minister erklærede, at der virkelig havde været en Jærnbanefunktionær hos ham, som havde været i det Tilfælde. Jeg mener, at han i saa Tilfælde skulde have anvendt Konduite; men jeg antager, at Konduite er udelukket fra den Driftsbestyrelse, hvor Reglementerne føres op til en saadan Højde, som de ere for Ojeblikket i den danske Statsbaneadministration. Jeg skal nævne et Eksempel taget ud af Reglementet for Togenes Afgang af 5te Juli 1887 — det er et Opus paa 25 tætt trykte Sider, som findes sammen med en Mængde andre Reglementer — der staar Side 272 en Bestemmelse under Overkriften: Nedbrudte Tog, en Overkrift, som ganske sikkert er en ganske alnorm Oversættelse af et tykt Udtryk, jeg skal ikke sige hvilket — om jeg derigennem skal se, at hele Reglementet er en Oversættelse, skal jeg ikke sige noget om; men saa meget er vist, at nedbrudte Tog i Betydningen forulykkede Tog, kan man ikke sige paa dansk. Det hedder altsaa Side 272: „Et forulykket Tog maa ikke rekvirere Hjælp fra to eller flere Stationer. Saa snart Hjælpen er forlangt fra en Station, paahviler det alene Bestyreren af denne at tilvejebringe Hjælp og dirigere den til det forulykkede Tog, og ingen anden maa foretage noget i den Henseende uden ifølge Anmodning fra den bemeldte Stationsbestyrer eller med hans udtrykkelige Samtykke.“ Jeg skal ikke udmale, hvilke Konsekvenser det vilde føre til, hvis denne Stationsbestyrer var en Mand, som forlængst havde tabt Hovedet, eller en ung Knægt, som ingen Hoved havde faaet, eller hvis der kort sagt ikke var nogen Mulighed for, at der fra